

D'Tirano

MEMENTO MAURY*Somerset Maugham emlékének*

*„Azért volt annyi borzalom az embertáblákban,
 hogy én búsuljak és a búsulásban rekedjek
 És elengedjem a nevetős tündérek kezét
 és megalúdjak és meghaljak”*

(Szép Ernő)

– Falvédő – mondta Topo. Ez nem hiányzott.

Már Koppenhágában is ezt éreztem: fáj elhagyni Párizst – és főleg így –, és ha London következik (erről mindjárt), elég zordság leszek hozzá, hogy csakis ez permetezzen köröttem és rám, s ehhez máris egy Katherine Mansfield-novellát olvastam, álmatlanságban, és lassan lecsusszantottam a könyvet ágyam s a falvédő közé.

– Oscar – feleltem. – Vagy a falvédő, vagy én, egyikünknek el kell tűnnie.

– Az még nem a halálos ágy – tiltakozott Topo.

Néztem őket. Legalább megvan neki Cilly. Topónak. Brúnó megkeresi Pikettet, tege; Rose átjön Párizsból, már ha átjön, hogy kimenjünk Klampenborgba. Klampenborg Vaeddelöbsbane Galopbanen. Holnap kiszaladtam volna. Még én se jártam ott soha. És ha Rose jön – sütni fog talán a nap, vállán átvetve a mohazöld-fekete szíjú táska... vágyaim, valaki távolában.

– Pikettet fel se hívtad? – kérdezte Cilly.

– Már nehéz.

– Hülyeség – mondta Topo. Tőle szokatlan hevességgel.

Cilly ásított.

– Bocs – mondtam –, de nekem jól jött.

– Ahogy ránk csörögtél, Pikett ugyanannyi. És fontosabb.

– Nekem jól jött, hogy egyáltalán eszembe jutottatok – vigyorogtam.

– Kösz, Dani Rot – viszonzta ugyanígy Cilly. – Lassan olyan leszel, mint Tim Roth.

– Csak zömökebb – feleltem. – Kompaktabb.

És megfintorítottam az orrom, hogy „Cyrano”, mindeközben.

– Nem baj, ha megyek – mondta Cilly. – Topo elmondja a többit.

– Ha nem kerestelek volna titeket? – kérdeztem, hülye kérdés.

– Pikettnél érdeklődtünk volna – mondta Topo magától értetődően.

Cilly fizette a számlát. El se köszönt. Ég áldjon, gondoltam, ég áldjon, Koppenhága. Holnap délelőtt kimegyek még az Assistens Kierkegaard-ba, a temetőbe, ahol Pikett-tel megismerkedtem. Hogy a filozófus (a temető „nagy névrokona”) sírhelyéhez is odazarándokolok-e (ahol Pikett-tel egy esős napon megismerkedtünk), nem volt biztos. Ott nyugszik Andersen is.

– Mese nincs – mondtam Topónak. Úgy egy kicsit szórakozottan. Arra gondoltam: valahányszor én Londonban jártam a közelmúltak során, mindig valahogy Maury és Morny miatt volt. Most szemerkélni fog az eső, köd szítál, és nem fogok megismerkedni senkivel.

– Örökös bánatodba balzsamozva – mondta Topo, tanulmányozva arcomat.
 – Menj a fenébe, Topo. Csak kérdem: ismersz egy Rose Rattin nevű lányt?
 – Rattin kicsoda? – Sanda kérdés volt.
 – St. Mondain polgári neve – válaszoltam. – Elváltak. Brúnóval és Rose-zal érdekesen kocsikáztunk Párizsban a minap.

- Kocsikáztatok?
- Ez az a Rose, aki aztán egy ideig Jacques Guibert-rel is élt?
- Felejtsd el Rinette-et. Guibert-nek semmi köze a halálához.
- Aha.
- Guibert mindig a magáéval volt elfoglalva.
- A maga micsodájával?
- Halálával – mondta Topo.

Akkor is örültem, hogy mindjárt első bánatos koppenhágai estémén, frederiksbergi búsulókocsmáim egyikében üldögélve eszembe jutottak. Másnap futottak be. Topo és Cilly. Félttem, lesz olyan íze ennek a mohó találkozhatnékommak, hogy rájuk akarok akaszzkodni. Kapaszzkodj mások felhőtlenségébe. Aztán kiderült, Topo úgyis keresett volna.

– Esernyő nincs? – érdeklődtem.
 – Miféle ernyő? – csodálkozott Topo. – Vehetsz magadnak Londonban. Az szinte úgy illik.

– Csak a speciálisan vegykezelt ernyőt kedvelem – válaszoltam szórakozottan, és eszembe jutott egy ló, a Rose et Fiole, eszembe jutott Rose, eszembe a rue Viole.

- Na – mondta Topo. – Holnap még eltücskérezhetsz itt.

Nem volt tücskérezőkedvem. A Galopbanent megúszom legalább. Felálltunk asztalunktól, slattyogni kezdtünk a Hortensiavejen. Hortenziák jutottak az eszembe, nagy fejű, bókoló virágok a Halászbástya tövében. Ha jól emlékszem. Ha azok ilyen virágok voltak. Anyám kedvelte őket.

Pokolba bárki felmenőivel.

Topo kitalálta gondolataimat?

– Nem kell ezen rágnod magad – mondta. – A múlt az a múlt. Ne kövesd Maury példáját.

Befordultunk az Amicisvejre.

– De Amicis – mondtam. – A szív.

– Ne legyen olyan nagy szíved.

– Maurynak sincs.

– Feltehető. Bár sose tudhatod.

– Csak ha már beszélünk valamiről. Ha valakinek nincs, Maurynak nincs. Nem az, hogy nincs. Csak ha valakinek nincs, hát...

– Értem, értem. Még egy sörre, jó?

A Frederiksberg Alle színházai most nyitottak. Neonok lobbantak mindenütt. Szórakozottan arrébb rúgtam egy málnaboros üveget.

A Kochsvej sarkán telepedtünk le. Eszembe jutott a Kochgasse. Bécs. Egy barátom kedvenc trattoriája. A Corsaro. Ott mesélt egy párizsi dologról. A fehér frankocell anyagról, mely a Crimée szürkés egén angyalként szállt alá – göngyöleg, pakolóanyag egy építkezésről. Messze még a májusfa, de neki ez az „angyal” ígéretesnek tűnt fel. Megmászott érte egy romhalmot. Aztán eltörte a kezében a szél. És fantasztikus dolgok kezdtek történni vele, egészen addig, míg egy lángjegyes arcú nő fel nem bukkant, s

tőle közben egy arab diák tüzet nem kért, s akkor elkezdett szemerkélni az eső. Párizsban volt mindez.

– Ne legyél olyan elfogult – mondta Topo. – Már úgy, ami Párizst illeti. Londonban jó lesz. Igazából csak ott kell lenned.

– Párizsban is csak ott voltam – feleltem szórakozottan ismét, s arra gondoltam, bécsi barátom lángjegyes arcú ismeretlene aligha lehetett Miss Haka.

– Milyen volt?

– Mi volt milyen?

– Párizs – mondta Topo türelmesen.

– Na jó – válaszoltam. – Kösz a sört, menjünk. Alszom egyet, ennyi már elég lesz.

– Cilly éjszakás – mondta Topo. – Ne csatangoljunk egyet? Mintha angyal úzne lángpallossal, úgy érzem, ki a Paradicsom környéki terekbe.

– Hagyjuk a tereket – mondtam. Kezet ráztunk. Topo átölelte a vállam. – Vagy ha visszajöttem. Ha egyáltalán.

– Most épp ez van akkor? – nevetett Topo. – Az előbb még hallani se akartál Londonról.

– Csak a külső terekről jutott eszembe – mondtam. – Mauryék ott vannak már?

– Ott. Átkísérték Guibert-t. Biztos, ami biztos.

– De ha egyszer a hatóság úgy gondolja, nem ő tette.

– A hatóság – sóhajtott Topo. – Többet ér a hathatóság.

Ez hathatós érv volt.

– De nem kell majd Guibert-rel sétálgatnom, például a Hyde Parkban, Belgraviában, ilyesmi? – kérdeztem vigyorogva. – Magányos kedvemben vagyok.

– Nem kell vele sétálgatnod. Guibert örül, ha békén hagyják.

– Ennyire megviselte?

– Nem tudom. Meglepte. Hogy Julien Renal és Rinette ilyen jó pajtások voltak, és ennyi ideje. Tudod, még én is elgondolkodtam ezen. Rinette oda járt Julienék szomszédságába. A szomszéd *lakásba*.

– Ha Kaufschad nem esik a fejére – mondtam –, mármint Madame Renaléra...

– Kaufschad – mondta kitérőleg Topo – rendbe fog jönni. Majd elmondja, mi volt.

– De nem nekünk.

– Nem nekünk. De Maurynak vagy Mornynak.

– Ha az Anarchist őket küldi oda, nekik.

– Mikor Maury és Morny Londonból visszatér.

– Persze. És ezért leszel te az, aki Londonban Guibert közelében marad. Ilyen egyszerű, és semmi több.

– Ha megérjük – mondtam kicsit fanyarul. Visszagondoltam a rue Virole 22-re. Ahogy Guibert neje, Rinette ott hevert az én állítólagos fürdőkádamban holtan.

– Tűzlépcsómászástól ne tarts ezúttal – mondta Topo, és ezzel értésemre adta, hogy mindenfélét tud.

– Ez is valami – mondtam. És arra értettem, hogy legalább mindenfélét tud. Hirtelen mintha nem lettem volna olyan egyedül. – Rendben van, csatangoljunk egy kicsit – tettem hozzá engedékenyen.

– Az Abel Cathrines Gadén felfedeztünk Cillyvel egy kis bárt – derült fel Topo.

– Cilly is kedveli az ilyesmit?

– Mennyire! Mondom, ne vedd olyan nagyon a szívedre Pikettet.

– Túl bonyolult nekem – mondtam, lehunyva a szemem. – Pedig másképp maga a tökéletesség.

– És neked az kell. A külső-belső tökély.

– Csak a külső – mondam. – Vagy az olyan belső, ami ilyen külső.

– Ilyesmiben lesz részed – mondta Topo.

Nem sok kedvem volt hozzá. Azért csak vele tartottam. Otthon a filozófus sírján járt volna az eszem, ahol egy szemerkélő esős napon Pikett-tel megismerkedtünk. Mindketten menedéket kerestünk volna egy gesztenyefa alatt. Egyedül akartam volna lenni, zavart, hogy Pikett hisz odatelepszik. Alvajáróként felkeltem, elindultam.

Nem is néztem, hova ülök. Nevetést hallottam.

– Tudod, hol vagy? – kérdezte Pikett, aki ott állt már előttem, és tulajdonképpen leszólitott így. Nem is vettem észre, hogy a filozófus köve mellett ülök, háttal a nagy gondolkodó hamvainak. Vagy mi. Muskátlík virítottak. Érdekes, muskátlík porosodtak a kis bár előtt is – „Striptop” –, de az utca nevéől, sajnos, Catherine jutott az eszembe, bécsi barátom élettársa, akibe beleszerettem. Ezért kellett otthagynom Bécset. Barátom ismerőse hozott el, egy Rattin nevű fickó. De hagyjuk.

– Ne rágd magad családtörténeteken – mondta Topo, és rázta a shakert, mint a rumbatököt. Egy lány mást rázott, egyértelműen neki. Topo oda se hederített.

Brúnóra és Cillyre gondoltam.

– Sok Katherine Mansfieldet olvasol, ő nem bírta Londont – mondta Topo, miközben a lánnyal is foglalkozott. – Ne vedd készpénznek mások hangulatait.

– Egy másik Catherine járt az eszemben, nem a Mansfield – mondtam. Intettem egy másik lánynak, nem igénylem a szolgálatait. Kimentem az alkonyatba. Cipőm orrával a muskátlis ládát piszkáltam.

Örültem, hogy nem fordul ki belőle parányi szelence nekem szóló üzenettel. A magasban, a pályaudvar felé a Konica reklámja villogott, a Tivoliből odahallatszott a mulatságok szűrt zaja. Inkább visszamentem a bárba. Topo széles vigyorral fogadott, a lány az ölében ült már.

– Csak elköszönni néztem be – mondtam, és újra felballagtam a lépcsőn. Amilyen barom vagyok, aggályos barom, azt gondoltam: remélem, nem sértettem meg őket.

Remélhettem volna ugyanígy azt is, hogy a Konica céget nem sértem – a nem is tudom, mivel.

Haza, gondoltam. Ennek a lakásnak még örülni is tudtam mindig. Nem várt meglepetés, ittam egy sört – Carlsberg –, hallgattam valami zenét (Shade, a kedvencem), egy habléányról (sellő), aki a tenger alatt nagyon szépséges és szerelmes. Hívtam Pikett számát.

Az üzenetközvetítő is idegenkedett tőlem. Megtelhetett. Fél Koppenhága tudja, hogy Pikett szabad. Mindenki őt keresi. Bevettem egy altatót. De csak lassan hatott.

Rattinra gondoltam. St. Mondainre.

Rose, az exneje. Mr. Joe Lopiccó lány. A foglalt ház, ahol Guibert feleségét – a hulla nőt – megtalálták (megtaláltam), Mr. Lopiccó háza volt állítólag.

St. Mondain egyszer hamvak alakjában szállított egy hapsit Joe Lopiccónak, aki persze megbízásból csinálta csak az egészet. Jó, hát a lány Rattin felesége volt. Fura volt ez, Rose-ra mint feleségre gondolni.

Fura volt, ahogy így potyogtak a feleségek, mint ősszel a legyek.

Hullanak a nejek, mint ősszel a legyek. Hullanak a Kaufschadok.

Na, itt csak egy példányban.

Memento mori, mondtam magamban. Amúgy a Carlsberg sörnek. Holnap a temető helyett, határoztam, inkább a Carlsberg múzeumba megyek el.

Pikett ott volt restaurátor.

Benézek, határoztam el. Shade utolsó nótája már álmomban kattant el a magnón. Tunéziai vétel volt a kazetta, kalózmű. Nem volt meg rajta az utolsó nóta vége. Joe Cocker ugyanígy járt a *Night Call*szal.

Felébredtem fél három tájban, hívtam Pikett számát. Mással beszélt. Mellé rakta?

Neki meg valaki berakta biztos, és addig van, benne van, gondoltam durván. Előszedtem Pikett fényképeit. Kirakosgattam őket a párnára, választottam. A legkedvesebb most egy fürdőlepedős volt. Ezzel kezdtem foglalkozni. Aztán lehunytam a szemem. Félóra múlva ébredtem fel, és nem is emlékeztem, volt-e valami. Mint egy Amerikába szakadt bánatos osztrák író regényében, gondoltam. A bécsi Catherine jutott az eszembe, aki nagyon hasonlított – kire is? Cillyre.

Előkotortam Topóék számát.

Cillynél vidám társaság volt.

Ez egyből hallatszott.

– Nem jössz át? Na, ugorj be – mondta Cilly. – Épp asztalt táncoltatunk, megidézzük Katherine Mansfield szellemét, megmondja neked, milyen idő vár Londonban.

– Nagyon kösz – feleltem mérgesen.

– Utána kiértékelhetjük – súgta a telefonba Cilly. – Ezek hamar elmennek.

– Gyere át akkor inkább te.

– Jó. Itt van Brúnó, ő odavisz.

– Itt van Brúnó...

Ezt szinte nem is kérdeztem. Csak...

– Meg Rose. Egy Rose nevű csaj. Nagyon érdeklődött utánad. Egész féltékeny lettem. – Kis csend következett. – Topómat hol hagytad? De hagyjuk. Egy óra múlva ott leszek.

– És Brúnó?

– Holnap megkeresi Pikettet a Carlsberg múzeumban – mondta Cilly. Tudta, mit mond?

– Hozasd át magad – mondtam rekedten.

Zuhanyoztam, puha kék köpenybe bújtam, semmi másba. Iménti élményem inkább felélénkített. Londonban sosem volt kedvem ilyesmivel. Akkor hát Cilly lesz a búcsú Koppenhágától.

De hajnali hétig vártam – és nem jött.

Pikett száma változatlanul mással beszélt. Aztán valaki felvette.

– Halló... – Megismertem Topo hangját. A háttérben mintha Cilly és Brúnó nevetését hallottam volna.

Letettem.

Meg egy pár dologról. Beszedtem még két bogyót. Aludtam fényes délig.

De akkor már nem nagyon izgatott. Örültem, hogy teremtett hang nem keresett az üzenőmön. Telefonáltam az SAS-nek, utána a BA-nek, módomb volt a legkedvezőbb londoni járatot választani.

Foglaltam egy helyet a 18 óra 45-ösre. Jó drága volt így, utolsó-pillanat-jegy.

Levélszekrényemben jókora boriték várt.

Benne jegy. A 18 óra 45-ösre. Visszamentem a lakásra, lemondtam a rendelést. A telefon csörömpölni kezdett. Nem vettem fel.

Ebédelttem egy jót, volt egy magyar étterem, gulyást kértem. Vörösbort ittam hozzá. A sarkon valaki újságot olvasott. Nem ismertem a hapsit.

Aztán, hogy csomagolni hazatértem, a szomszéd kapualjban társalgott valakivel. Kezdődik, gondoltam.

Csak akkor miért mondják azt, hogy én fogok megfigyelni valakit. Guibert-t. Szerencsére nem várt hullá nő a zuhanyozóban. A hullá nejek elhulltak, pillanatnyilag, és ezt is eredménynek könyveltem el.

Taxit hívtam, nekilódultunk. Kedveltem a repteret, a Kastrupot. Az újságos hapsit – egy londoni lóújság volt vele, *Sporting Life* című – nem kedveltem, de most már kö-zönyösen hagyott. A gépen nem került mellém. Nem is, mert az étterem teraszáról integetett utánunk. Akkor illatfelhő libbent le mellém, és Cilly volt az. – Na, öreg – mondta.

Nem örültem neki. Azt éreztem: senkinek sem örülnék. Nem tudok senkinek örülni. Szinte megkönnyebbülés volt, hogy felbukkant Topo.

– Gyertek előre, a fél első osztály üres – mondta. – A kapitány apám barátjának a fia, jól ismerem. Charlene-nel is élt egy időben.

– A nővéreddel? – kérdezte Cilly.

Néztem Topót. Ezek a családi történetek! Vajon lehetett az? Vicc, hogy Klampenborgban volt D'Azarayék háza. Galopbanen. Topo apja sokat járt oda, Charlene maga is lovagolt, amatőrként. Hol lehetett, egy toronyszobában, egy fürdőszobában, a zuhany alatt, a kertben – aligha –, hogy Charlene elcsábította a féltestvérét?

Mentünk előre. Hol lehetett, ahol Morny rajtakapta Mauryval? Charlene akkor Morny felesége volt. Na ja. Ez egy másik história. De talán Enghienben. A rue Amélie-n.

(Jártam ott egyszer-kétszer, mindig ősszel, vöröslöttek a terméskő falakon a vadszőlő levelei, még hatalmasabb platántenyerek hulltak az esős úttestre, megakadtak a kerítéseken, őszi virágok hulltak szét – na ja, ősszel –, mentem a kis enghieni pályára, ahol Maury úgy szeretett. Mit? Mit szeretett Maury? Nem lehetett tudni, mit szeretett Maury valaha is, szeretett-e bármit, bárkit is valaha. Az anyját szerette volna. Vagy hát szerette is, egy bizonyos módon. „Kétszer basztam meg anyámat”, mondta egy alkalommal, állítólag. Topo mesélte. Mauryt én csak messziről láttam eddig, igen, épp Enghienben. Csontos arcát, örökké állkapocstőig érő szőke barkóját, nagy ádámcutkáját, szakadt térdű kék farmerben volt, valami elmondhatatlan színű bőrdzsekiben, legalább két hónapja nem mosott, viaszmerev fekete trikóban. Egy visszavonult fedélzetmester. Elképzeltem, mennyire viszolyogtatta, mikor Mornyval a két zsebmetszőt „megcsinálták” a longchamp-i tribün melléklépcsőházában, míg a Grand Critérium eredményét hirdették: „Győz Arazi...” Már ha azok mindketten zsebtolvajok voltak, már ha ők mentek Morny után – és mögöttük Maury –, de hát Maury volt az, aki mások kezét is szétlépte már, nemcsak azokét ott, és a cipője talpában, vastag torréádorcipőjében, rugós pengét hordott, meg kellett ütnie a sarkát, a cipője sarkát, kiugrott a kés. Morny egyszerűbben járt el. Nyolcvanöt kiló volt, és mint a kő, Morny, és mint a rugany. Eltörte a mögötte érkező „alfabéta” gégejét. A mozgólépcsőn; hanyatt bukott, elsodorta a társát, ketten együtt kis híján Mauryt, a többit csak elképzelem. „Győz Arazi...” És hatalmas volt a zaj mindenütt. Más zsebesek persze szorgalmasan dolgoztak, nyilván, eközben. De azok nem zsebesek voltak. Ahogy a lókamion, amelybe Kaufschad beleszaladt – ha beleszaladt! –, az sem volt egyszerű lószállító kamion, a szlovén-olasz határ környékén vagy hol. Miféle elhagyatott út, annyira elhagyatott útszakasz lehetett az, miféle út lehet ilyen néptelen? Meséltem egyszer Guibert-nek –

aki nagyon hasonlított Mauryra, na persze, anyai vonások, közös anyai vonások –, vele erről nyugodtan lehetett beszélni, mondtam: nem hiszem, hogy így volt. Kaufschad látja, az Anarchist kikészült, az ütközés következtében... kiráncigálja a kamionost, már eleve, hogy az egyedül van?!... agyonveri, zsák a fején, úgy veri agyon, apróra a fejét... aztán eltűz az Anarchisttal. Hová vitte? Az Anarchistot még soha életemben nem láttam, nem tudtam, ki az, elképzelni se tudtam, nem is akarom látni.)

– Kaufschad magához tért? – kérdeztem, ahogy a konyakot hozták. Egy egész üveg-
gel kaptunk. Duruzsolt a gép, a csatorna felé közeledtünk. Vagy hát a belga partok
fölött jártunk, nem ismertem ezt az útvonalat.

– Nem – mondta Topo.

– Guibert?

Nem volt szellemes elgondolás, hogy itt beszélgetünk. Hanem hát ha a kapitány
Charlene-nel élt már... nekem mindig biztonságot jelentett, ha Topóék családtörténe-
tét hallom. A múlt: jöhet. Pillanatnyilag: elég volt annyi, ha elbírok bárkit. Más, hogy
Pikett képeit előszedem, és... Az más.

De Topo mintha úgy értett volna: „Pikett?”

Így értette?

– Tőlem kérde? Ja, hogy az éjszaka... Nagyon hiányoztál. Hampsteadből szólj ne-
ki oda.

– Aha – mondtam.

– Azt mondja, szeretne neked az ő szokásos módján odapiszkálni, imádná – mondtá
Topo, és nagyot kortyolt a konyakból –, ha kicsit felbosszant. Ez Pikettnek nagyon hi-
ányzik.

– Nem hittem, hogy ilyen kérdésekben is van humora – válaszoltam tétován. Mert
különben persze volt humora Pikettnek. De abban, hogy a végén félórányit se bírtuk
egymást elviselni, ugyanúgy nem láthatott jó viccet, ahogy én sem.

Heathrow csarnokában nem várt minket senki. Lilásan és sárgásan alkonyodott,
mint egy germán expresszionista képen. Én legalábbis ezt gondoltam. Topo kerített
taxit, hamarosan Hammersmith felé közeledtünk.

Itt kellett elköszönnünk: Topóék Belgraviába igyekeztek, ott volt valami nagynéni
lakása. Fáradság fogott el, nem tudtam odafigyelni a családi akármicsodákra. Mert-
hogy Cilly – Topo helyett – szabadkozott, miért nem hívnak meg, lakjam ott.

Egy szál sporttáska – Head; kedvenc zokém, Freddy Head tiszteletére vettem egy-
szer Lyonban –, a reptéren vásárolt esernyő, más nem volt velem, az ernyőt nem kellett
kinyitni, taxistandnál tettek ki Topóék, hamarosan úton voltam én is a repülőjegyes
borítékban talált címemre.

Láttam, hogy valami cím az, rögtön láttam, de nem néztem meg. Főlöszleges lett
volna elkottyantanom Topóéknak.

Vagy Topo eleve tudta?

Lopott elv: Lopiccolo úr hite felejtésdolgokban. Annyira fáradt voltam, gondolom,
nem itattak meg velem semmit, s nem azért – mondom, annyira fáradt voltam, hogy
arra sem emlékeztem hirtelen, mit is keresek én itt Londonban ilyen nagy hirtelen.

Sebaj, majd eszembe jut. Ezzel nyugtattam magam, ahogy a Mayfair negyed egyik
jókora parkjának hajlatánál kikészülöttem, s megindultam a 27-es szám kopottas lép-
csejű kapuboltive felé. Mint egy óriási halszáj, mely el akar nyelni, Jónást. Nem volt
menekülhetnékem. Egyszerűen aludni vágytam. Csak lesz fekvőalkalmatosság a hal-
ban, viccelődtem magamban, így, kimérten.

„A rab ind doktor Anát a góré mögé vezette.” A papa gályarab. Memento mori, Memento Maury, Memento Morny.

Félálomból erre ébredtem?

Félálomba így zuhantam? Imamalmazva? Azt kellett bizonyítanom a Tirolian Légitársaság zsűrijének, egy bécsi (miért bécsi?!) út reményében (az volt a díj!), hogy józan vagyok. Egy hölgynek azt kellett mondanom: „Fazon vagy nálam.” Erre ő: „Azon leszek.”

Egy éjszakát, egy álló napot töltöttem, mint kiderült, állva, s mikor nem hittem, a szókeség ezt közölte: „Nem az ujjadból szoptam.”

Erre tényleg felébredtem.

Sose hittem volna, hogy a memento-mori-maury-morny ilyen imamalmom lesz. Józan vagyok-e?

Józan voltam-e? Ahogy a Berkeley Square-re kinéztem, először is ez jutott eszembe: miért említette nekem Topo Hampsteadet? Miért?

Megcsiphettem volna magam, feleslegesen: láttam, ez a Mayfair. Hányszor ültem ott, ni, ott a Berkeley Square fái alatt, hogy a D. Street irodájára menjek aztán, vagy Arthur Prince-hez benézzek (most már Coral, a nagy halak felfalják a kicsinyeket?). Szobámban volt egy akvárium is!

Az asztalon könyvek. Mi ez? Kedvenceim egyike. Kellér Andor: Zöld gyp, zöld asztal.

Belelapoztam, lapozni is alig kellett, a Potocki-öngyilkosságnál nyílt ki. Célzás Kaufschad kizuhanására?

Párizs, Koppenhága. Észnél voltam, de a szemem csupa „ödéma”. Anyám szemhéja volt ilyen, mielőtt aztán meghalt hamar. Nézttem magam – nemszeretem művelet – a tükörben.

Ugyan mennyi idő telhetett el? Tényleg egy éj, egy nap? Fenéket, kint rendes reggel volt már, „morning”, azaz mély délelőtt, fél tizenegy. Aludni azért aludtam, nem vitás.

Az üzenőn – ki tudhatja a számomat? – két híradás várt. Na ja, Topo. Ebédeljünk együtt, várnak a Sheperd's Market, vagy Shepherds Market?, egyik kis éttermében. „Dady Bear”, hahaha. Remember Dady, jutott eszembe egy ló neve. És erről: hogyan is szoktam üdvözölni Cillyt? Egy ló neve szerint. Vip Tilly. Ez a ló.

„Vip, Cilly!”

Fura álom, gondoltam, és belelapoztam a Kellér-könyvbe. Potocki Deauville-nél. Csak nem oda vezet legközelebbi utam?

A másik üzenet Hampsteadet említette. Költöztem át este hat felé. Jó vicc, ebéd után aludni szerettem volna, vagy benézni kicsit az egykori Arthur Prince-hez, na, mindegy, ebből semmi se lesz. Vagy miért ne?

Átvitetem magam a... de fura. Shepherd's Walk. Ott fogok lakni. Kicsit sok a Shepherdből! Még megjuhászodom. (Ezt jelenti a szó.)

Ébren vagyok? Észnél vagyok? Részeg lennék? Mitől? Ezek az álmok! Hogy a Tiroli Kisasszony álló derék fél nap mondhatta el, nem az ujjadból szoptam. Micsoda hülyeség. Hamar felmondtam szokásos nyelvtörőmet. Ha ez megy, észbeli képességeimmel nincs baj.

Persze kedvenc énekeseim egyikével kezdődött. George Michael.

Folytatódott pedig egyik kedvenc francia lovammal: Michel Georges.

És ez még semmi. Jött a párizsi tér neve. Vagyis ott mentem, képzeletben, Saint-Cloud felé, Saint-Cloud az Saint Cloud-ban a pálya, a lóversenytér, kötőjellel... hát

mit tudom én... Shepherd, csak fura, akárhogy írják is, miért kell ott laknom, egy másik ilyen helyen ebédelnem. És az üzenet nem Topo hangja volt. Lehallgatnák a telefonomat?

Mennyiben az „én” telefonom ez, persze?

És miféle lakás? Nézttem a Berkeley Square fáit. De jó volt egykor lóesélyeket latolgatni alattuk!

Potocki a deauville-i lópálya közelében lett öngyilkos a kocsijával: fának rohant. Közben főbe lőtte magát. Remélhetőleg be is altatózta.

Potocki volt a mi nagy lójátékosunk (és kártyásunk), Szemere ősellene. (Kifosztotta őt a báró, *de genere Huba*.) Amikor már csak pár potom milliója maradt a lengyel főrendnek, azt mondta (olvastam épp az imént Kellérnél), ezt is elkártyázná, meg sajtóbbi, maradjon ennyi a fiaira.

És bumm.

Charles Michels. Ez az. A párizsi tér neve. Na, ezt gyorsan darálni. Énekes: George Michael. Ló: Michel Georges. Tér: Charles Michels. Még egyszer. Georges Michels... nem jó.

Azért olyan nagyon jól nem voltam. Azért úgy se.

– Vip, Cilly!

Ezen rég túl voltunk, néztük a sokadik Queen Street forgalmát, vagyis a Curzon Streetét, vagyis ahogy egy kis flaszteres utcán a taxik szinte szakadatlan áramlottak arra, és „Dady” medvéje ringatta a hintakosarakat, a famedve, motormeghajtással, és a hintakosárban gyerek ült. Ebédeltünk. Sütött a nap.

A Market sarki kis fogadóirodájába szállingóztak az agarat játszó, a korai madarak.

Ezt viszont most megint csak jó volt olyan távolból nézni!

– Mauryra visszatérve – mondta teli szájjal Topo, tányérja mellé ejtve egy adag chililit –, Mauryra, szóval, Cilly nem is tudja, hogyan értettem azt ott a gépen tegnap, ha jól emlékszem.

Ami engem illet, ezekre a körülményekre nem emlékeztem. Sőt egész koppenhágai ottlétem emlékei is kimosódtak. Mi volt velem az éjszaka? Na, mindegy, most már volt, ahogy volt, de Cilly arca érdeklődést árult el, tehát erről szó lehetett. Erről, hogy Maury állítólag gyakran hajtogatja: ő kétszer baszta meg az anyját.

– „Kétszer basztam meg anyámat”, mondja Maury – folytatta száját törölgetve Topo, de egyáltalán nem úgy, mintha a szavak mocskát tisztogatná le, ellenkezőleg, hogy a Nagy Maury, a Nagy Morny féltestvére még méltóbban tündököljön ezzel az elmeszüleményével –, méghozzá először, ugye, mikor apám belekefélt, így Maury, anyámba, ugye, az ősz várúr (Morny apja; így voltak féltestvérek ők), és fogalmam se volt, intézetben töltött inaséveim során, miért nem látogat anyám, idézet zárva.

És Topo újabb falatot tömött magába.

Cillynek új volt a történet.

Cillybe, most már tudtam, pillanatig se voltam szerelmes. Volt, ami volt (köztünk), nekem csak Catherine járt az eszemben. Megjegyzem, ő volt, ha nem is a Tirolean – vagy Tirolian? lásd Shepherd –, de esetleg az AUA, a bécsi BA, vagy nem tudom, mi, egyik irodavezetője, vagy efféle. Megkereshetem bármikor, tudtam – egy kis szabadságolás rám férne.

Persze ehhez tudnom kellett volna, mit pihenek ki. Vagyis mit dolgozom Londonban éppen, és a pihenő nem inkább örök áron megváltott nyaralóhelyen következik el, egy-két méternyire a boldogító földfelszín alatt.

Miért gondoltam hirtelen így a halálra?!

Nem értem rá ezen töprengeni, mert Topo folytatta.

– Maury „inaséveknek” nevezte azt az időt, előkelő intézet, árvaság. Nagynénje látogatta...

– Mint egy Graham Greene-regény – vágott közbe Cilly, de tapintatosan leállt, nem akarta megzavarni Topót.

– Úgy van, „utazások nagynénémmel”, idézet zárva. És hogy akkor Maury, ugye. Mornyt tizennyolc évesen ismerte meg. Már mint hogy ő, Maury volt tizennyolc. Amikor egy nyáron...

– Egy nyáron, hirtelen... – mondtam.

– Igen. De Cilly is hadd értse – mentegetőzött Topo. – Maury gyakran találkozott Jacques Guibert-rel. Aki belátogatott hozzá olykor. A másik féltestvére.

– Anyai ágon – mondtam magyarázólag Cillynek.

– Á, kezdem kapiskálni – mondta ő.

– Éljen, éljen – emelte poharát Topo –, félmagyar-féldán baráti találkozó a Mayfairben, nem inasévek!

– Morny apja, az ősz várúr tehát Madeleine Guibert-t kefélt meg, Jacques Guibert anyját – mondta Cilly, hátradőlt, ismerős alakján mindkettőnk szeme végigsiklott, ám sértőn kevés érdeklődést árultunk el, Topo is, én is, magam inkább a „Dady” medve gépies, mégis lelkesítő munkálkodását figyeltem.

„Dady” medve, ellentétben velem, legalább tudja talán, ha gépaggyal is csak, mit csinál.

Salátát kértünk desszertnek. Ettük.

– Igen, Morny apja... a nevek most ne térjünk ki... az akkor egyéves Jacques Guibert mamáját kefélt meg Párizsban, nem messze a Trocadéro kis temetőjétől, persze nem a pad alatt, és aznap hazarepült még Koppenhágába, ahol... mondom, még aznap este... nemzette Mornyt. Saját törvényes gyermekét, hogy így fejezzem ki magam – lengette meg a sárgászöld fejessaláta-levelt Topo –, a hitesejéjétől. Koppenhágában, Klampenborg satóbbi.

– Galopbanen – mondtam. És Rose jutott az eszembe.

Rozét ittunk.

Rose Or Nothing, Rose Or No. Vagy kis o-val. Lovak egész sora.

Mutattam a szemem.

– Nem, csöppet se ödémás – mondta Cilly. – Vagyis Maury anyja ilyesképp...

– Szép kifejezés, jelen esetben, az „ilyesképp” – vigyorgott Topo. – Maury ezt nevezte így. Amikor apja nemzette őt, amikor megkefélt Madeleine Guibert-t. Akkor baszta meg ő, azaz Maury, először az anyját.

– Jóisten – mondta erre azért még Cilly is.

Sportkocsi húzott el mellettünk, a Tygers Of (of) Pan Tang hard rock nótája, a *Speed-freak* bömbölt a rádiójából. Két lány integetett oda nekünk, azaz Topónak (azt hitték, Cilly velem van?), később visszatértek, leírtak két kört még, és a *Castle* lemezecég „Metal Killers” kazettája (CD-je?) lehetett meg nekik, mert ismertem ezt a sort, a Red Dogs jött, aztán a Saxon meg satóbbi. (*Working Late* etc.)

Nyányánná-krööőhaáhh.

– Nyányánná...

Akaratlanul elhörögtem ezt. Felhördültem.

– Ha, ha, ha – mondta Topo. – Azt azért nem tudom, Maury nemzését milyen hang-

jelenségek kísérték. És persze nem volt olyan se, mint a bűnügyi regényekben, hogy az akkor egyéves kis Jacques rájuk nyitotta az ajtót. Nem nyitotta rájuk.

– Ajtó mögött csinálták? – kérdezte Cilly.

– Aligha a Villa Guibert kertjében.

(Visszajöttek a lányok, Red Dogs. Ezúttal nekem integettek.)

– Vagyis – foglalta össze Cilly –, Jacques Guibert és Maury anyai révén féltestvérek, Maury és Morny apai ágon.

– Ez így van – mondta Topo.

Alibi libi. Alibi baba. Ilyen emlékeim is feljöttek. (Az éjszakámból. Az éjszakámról. Kint a Berkeley Square sötéteje, fényei.)

A „Dady” kora délutáni élénksége.

Mindent fordított sorrendben csináltunk. Most rendeltünk sherryt. És Cillynek tortára támadt kedve, a Curzon Streetről hozattuk át a pincéernővel.

(Még egy kör: Saxon.)

Olyanokat persze Cilly hiába kérdezett Topótól, hogy Morny és Maury apjának mi a családneve. Nem tudom, miért lett ez egyszerre olyan nagy titok.

– Nem D’Azaray – mondta Topo D’Azaray. – Nem állok ily mód rokonságban a fivérekkal.

Fura volt, hogy „a fivérek” kifejezésbe most már Guibert is beletartozott.

Holott mintha tudtam volna én ezt, régről, de honnét is? És Maury meg Morny igazi családnevét is.

A keresztnévüket, vicc, nem.

– Mi is volt Julien Renal nevének a keresztnéve? – kérdeztem.

– Te, fogalmam sincs. Ahogy az egész nő olyan jelentéktelen volt. Julien Renal válni akart tőle, mi több – tömte szájába a tortát Topo –, már válófélben voltak.

– Amikor a nő fejére esett Kaufschad.

Ez Cilly volt.

– Vagy a fejére ejtették.

– De nem a nő volt a lényeg, igaz? – kérdeztem. – Kaufschad a lókamionos balesettel kapcsolatban zuhant ki, igaz? Talán... hm?

– Csönd, te.

Bár magyarul társalogtunk. Azért csak elővigyázat. Utólag legalább.

– Kaufschad véletlenül esett ki, a hatóság ezt hathatósan hiszi – mondta még Topo.

– És így is van – mondtam nagy komolyan. – Így lesz.

– Reméljük, így lesz. Julien Renal – folytatta Topo – a Guibert neje miatt akart elválni. Erről Jacques Guibert-nek fogalma sem volt. Meglephette. Ráadásul együtt voltak valamennyien. Az Anarchist körül. Na, vén igazhitű, ne vágj olyan pofát.

Topo tudta, hogy én csak a nihilizmust tartom igaz hitnek. Mint bécsi író barátom, Catherine férje (férje?), aki azt írta? „Már a 2x2 is anarchia, csak az 1x1 nem anarchia, hanem a Semminek valami megközelítése legalább.” A kétszer kettő is anarchia, csak az egyszer egy nem anarchia.

Saxonos lányok eltűntek. Nem voltak rosszak pedig. A zenéik semmiképp. Dühítették az értelmiségieket, legalább. A hard rockkal.

– Maury a nyarakat is az intézetben óhajtotta tölteni – mesélte Cillynek Topo. – Ez apjának...

– És Morny apjának – mondta Cilly nagy okosan.

– ...persze, és Morny apjának némi többletköltséget jelentett. Személyzet satöbbi. De állta.

– Ha, ha, ha. – Ez én voltam most. Nem az ujjából szopta a Mauryt a Madeleine Guibert. – Jacques tudta, hogy Maury a féltestvére? És a papája, *Möszjő* idősb Guibert... tudta, hogy kakukktójás leledzik...?

A válasz megannyiszor nem, nem és nem – mondta, száját megint törölgetve, Topo.

– Az intézetben Madeleine Guibert látogatta Mauryt? – kérdeztem. – Mint a nagy-nénje?

– Olyasmi. Morny apja és Guibert apja, az idősb möszjő, ahogy te mondtad, szintén Jacques, úgy tudta, Maury az ő fia. Csak kimutattak valami korai idegballhét, epilepsziáshajlamot, efféle, amiből egy szó sem volt igaz... vagy ki tudja – mondta szemét lehunyva Topo. – És egy dániai intézetbe vitték. Morny apját különben úgy hívtuk, *Möszjő* Gauguin. Dánia, linkség, amatőr festő is volt.

– Isteni – mondta Cilly.

– Teltek a hosszú inasévek...

– És inasnyarak – mondta Cilly, ahogy kicsit, érződött, berúgott. Eltökéltem, megveszem azt a kazettát, a lányokét, az autósat. Van rajta egy Euthazánia... bocsánat, Eutanázánia... bocsánat, Euthanázia című szám. Vicc, szintén a Tygers Pan Tang előadásában. *Euthanasia*, mint még délután kiderült. Hampsteadi lakásom felé gyalogolva (mert gyalog mentem végül! nekem a jármű, írta bécsi barátom, rabság, és nihilista nézeteit lelkesen vettem át rendre-másra) megláttam egy kirakatban (a kazettát), már walkmanezve, boldogan lépkedve közelítettem a (hampsteadi) Shepherdst, a Walkot.

De most még ott zártuk ebédünket, roncsai közt ott ücsörögtünk a Marketen. Az irodába már az első lófutamok közönsége szédelgett be, vagy csalódottan, cetlit elhajítva, jött ki emez-amaz alak.

– Guibert-t, a Jacques juniort – magyarázta Topo – ösztönösen is utálta Maury. Anyját viszont imádtá. Begurult tőle, valahányszor odalátogatott a később már párizsi, ot-tani, környéki intézetbe. – Topo körülményeskedve beszélt, megártott neki a koktél, ami a rozéból, a sherryből és a bourbonból lett. Bécsi író barátom, akinek Catherine-jére egyre többet gondoltam, újabb alkoholszintemnek megfelelően, azt mondta mindig: „Olyanok vagyunk, mint egy üveg bourbon. Semmit sem tanultunk, és semmit sem felejtettünk.” Vagy: „Henyélem a papírt.” Nem „elrontom”, nem „javítom”. Ezt onnét tudta, mert ő is félmagyar volt.

Ez a „félmagyar” szó nagyon megtetszett. Bár az autós lányok visszatérését vártam volna igazából, figyelmesen hallgattam Topo történetét. Éppen ott tartott: egy ilyen nyáron, Maury tizenhét volt, Madeleine belátogatott hozzá, és Maury megerőszkolta.

– Akkor baszta meg másodszor az anyját – mondta Cilly. – Jöisten.

– Igen, csak azt nem tudjuk, mi történt aztán – mosolygott Topo. – Kitől tudta meg Maury, hogy az anyjával kefélt. Aligha tőle magától.

– Ki tudja – mondtam. – Madeleine részéről még ez lehetett a védekezés egyik módja. Megelőzendő a továbbiakat. Kérdés inkább, hogyan tudunk erről? Maury mesélt szanaszét?

– Azt hiszem. Éspedig azért, mert akkor már tudta, ki avatta fel. Maury még szűz volt, anyjával kefélt életében először – dőlt hátra ezúttal Topo. Nem volt sok elégedettség az arcán.

– Morny tudta, hogy öcsikéje van? – érdeklődött Cilly.

– Nem biztos, hogy öcsikéje – figyelmeztette Topo. – Bár, az igazságnak megfelelő-

en, Morny született előbb. Csak Maury mégis a bátyja. Mert az ős várúr délelőtt csinálta őt... de ezt már mondtam.

– Jacques Guibert helyzete tiszta csak – számolgotott Cilly. – Ő a féltestvérek bátyja, idősebb náluk.

– Hát az ő helyzete – nevetett Topo –, ha így akarod, tiszta. Való igaz.

– Él még Madeleine? – kérdeztem.

– Nem – mondta elkomorulva Topo.

– Harmadik halott nej – hümmögött Cilly ittasan.

– Jó pár éve meghalt. De – intette le barátnőjét (nejét? nem tudtam) Topo – tiszta ügy volt. Repülőgép-szerencsétlenség. Egy kis Cessna zuhant le vele, a férjével és a pilótával.

– Ki volt a pilóta? – kérdeztem, mert a történetnek ezt a részét nem ismertem.

– Az ős vágróf – mondta Topo. – Morny és Maury apja.

Valaki dühösen szökkent elő a sarki irodából, összegyűrte, a falnak repítette két fogadószelvényét.

Ez úgy-valahogy ennél szebb nem lehetett volna.

Metal Killers.

Kazettám címe. Mentem, az utcák így következtek: Abbey Road (Beatles! ilyen év is volt, centenáriumszerű), Boundary Road (kötelék? haránt irány? határ? nem tudtam hirtelen), a nagy Finchley Road (menjek moziba? volt ott egy Odeon Mozgó), következtek a vasútállomások (South Hampstead Station, Finchley Road Station, Finchley Road and Frocnal Station... ez a Frocnal olyan orvosszakértőien hangzott, úgy éreztem). Szép szakadékos pályatestek a mélyben. A hidak, felettük, magasan rácsozva, betonozva, vaslemezelve, rajtuk graffitik, rajtuk kosz, rajtuk rozsda, kopás. Minden kosz a pályatestek mellett. Ahová szem belátott. Graffitik, hihetetlen magasokban. Vasúti kocsikon.

Ittam egy kávé. Nem volt elég. Vettem egy üveg bort. Késsel piszkálgattam a dugóját, aztán visszamentem a Victoria Wines boltba, kinyitattam. (Szabálytalan, nem szabad, de húsz esetből tizenhétszer megteszik.) Eleredt az eső. Kaptatón haladtam, kicsit túl is szaladtam (bár minden összerímelni látszott) a „magasságon”. Sebaj, szerettem a Mount Vernont (orvosi kutatóintézet; ott; mennyi ráérzés).

Egy dologra nem éreztem rá csak (hogyan is érezhettem volna?). Topo azt kérdezte, búcsúzóul, ahogy Cilly kiment pisilni: – Morny üzenetét megkaptad?

– Miféle üzenetét?

– Na, hová mész most?

Vagy úgy, ez volt az. Morny szólt, vagy Morny szólatott. Az üzenet. Hogy hová költözzem át.

Vicc, ott felejtettem a sporttáskám a Berkeley Square-i lakáson. Annyi baj legyen.

Ha a Ladbrokes Handicap befutóját így tudtam volna, ilyen fixre. Mint hogy a tás-kát utánam hozzák. Vagy ízekre szedve a szeméten köt ki, egy kukásautóban netán.

Mentem a Frocnal (Frognal?) Streeten, felkapaszkodtam „Mount Vernon”-omhoz, a Hampstead High Street a kopottas fogadóirodából kiáramló népséggel fogadott, gesztikuláltak, egy Oscar Schindler nevű ló (nyergében a nagy ír champion, M. J. „Mick” Kinane, ejtsd „kinán”) nyert, ellenfele a favorizált Oscar volt. Vicc. Megteszed mindkettőt, „Oszkár”-rokonszenv alapján, az egyik 7/2, a másik 3/1, vastagon nyersz.

Nem voltam vastag. Kedvem se volt játszani. Úgy éreztem, egy életre elment ez a kedv. Nem Mauryék miatt. Mégis. A Hampstead High Streetről vissza kellett kanyarodnom, völgybe ismét, jobbra; ez olyan kedves a Hampstead-vidéken, ez a dimbomdombom. Doboltam magamban, bbom, bbum, a walkman metál killereire. A metál gyilkosai, gyilkos erejű (és sikerű) számok.

Metál killer, gondoltam. Cessna. Pár éve.

„Tiszta véletlen.”

A Guibert család emez ágának (ők a „Kis Ág” voltak!) megannyi tiszta históriája.

A hosszú intézeti inasévek.

Nem volt kétséges: az Anarchist Aristocrat Morny mellett Mauryval is jól választott. Ászt húzott. Már ha Maury feltehető kedélybetegségeitől eltekintünk.

Megérkeztem újabb otthonom orgonás kapuja elé. A cementjárdát barna foltok pettyezték. Apró, széllépett termések, levélkék. Fülembé bömbölt az UFO fájdalmasan vad gitárbevezetője (franc tudja a szakszavakat, mi az ilyesmi; nem „riff”, akkor mi?), és megsajdult a szívem. Szemem lehunytam. Csengtettem. Valaki előcsoszogott, hallottam csak, nem láttam még. Az öreg tulaj?

Jó lesz nyújtózni, végigdőlni. Mosdani egyet.

Nem volt semmi gond, ablakom előtt orgonabokor. Délnek nézett, a Thorlow Road felé. Mentem, sétáltam egyet. Zsákutcaszerűség volt, a forgalom számára feltétlen az, a Shepherds Walk.

– Mr. Guibert – szólított meg valaki. Megpördültem. Nem volt ez kérdés. Közlemény volt.

Morny? Nem, de szintén százkilencven, mit tudom én, Morny pont annyi-e, kilencven kiló, „metál killer” alak, bronz. Fehér ember. Selyemsállal, sűrke dzseki, csizma, mit-tudom-én bricsesz, mi. Fekete sapkája behúzva. Orra (egykorról) bezúzva. Lilás szemüveg, kétnapos fekete borosta.

– Bocsánat – mondta rögtön.

Most ő pördült egyet, távozott.

A zsákutcavég felé.

Honnan a csudából bukkant elő? Mintha a föld köpte volna ki. A lépteit se hallottam.

Fél hétre járt. Sötét felhők tették, hogy látni lehetett: ma korai lesz az alkonyat.

Lopiccolo jelszava: ne is gondold el, amit feledned kell. Hogy melyik állomás volt.

Nem mondom ki. Felejteni.

Álomtalan mély álomra ébredtem. Semmi osztrák légitársaság, semmi Maury anyja, újból szopás. Nem is ittam pedig. Altatót se vettem be. Kilenc óra volt, mikor elaludtam, hajnalban ébredtem.

Járjunk egyet.

Mivel a Mount Vernont megmászni nem volt vissza-kedvem (visszajáról is megmászni), lefele kanyarodtam. Hallottam a mentők, a rendőrökocsik szirénaszavát.

Nem érintett.

Így gondoltam. Semmi közöm hozzá. Nem is felém közeledtek. Miért tették volna.

Hampsteadben én még sose fogtam ki olyan helyet, hogy tisztességgel le lehessen látni Londonra. Le lehet, egyáltalán?

Most sem adódott ilyen szerencsém.

A széles Roslyn Hill úton haladtam, átmentem a vasút alatt (ez a vonal vezet a Nyugat-Hampstead elnevezésű állomásokhoz; teher? személy? ilyesmi), balra fordultam, tehát vissza a Finchley és a West End Lane felé.

Vissza kellett fordulnom olyan értelemben is, hogy: megint át, északnak, Londontól parányit el, a vasút alatt. Arkwright Road, ha jól emlékszem.

Nincs előttem a térkép. De annyit néztem, hogy ha lehunyom a szemem, nem (képzelt, valódi) arcokat látok, végképp nem pucér hölgyfenekeket, köldököket kis babos kendők felett magasan, más testrészeket, érdekes, képtelen vagyok (látni így, képtelen), nem. Térképet láttam a hunyt szemhéjak alatt, utcákat. Azaz látok, most.

Láttam akkor is.

Át a Finchley Roadon.

Lymington Road. (Frocnal v. Frogнал.)

Itt azért már feltűnt valami. Túl nagy volt az élénkség. A napszakhoz képest.

Lilásan-sárgásan, de alig világosodott csak a hátam mögött.

A mentőautók és a rendőrökcsik, minden jel szerint, ide igyekeztek az imént.

Nem engedtek át. A kordonon. Persze.

Elég sokan összeverődtek már. Az egyik (hagyjuk) Nyugat-H. állomás környékén.

Nem olyan rég volt, hogy én erre jöttem. Mi történhetett. Tegnap óta. Na ja, tegnap óta rengeteg minden, szinte akármi történhetett.

Nem volt akármi.

Elkattintottam a *Metal Killerst*. Nyakamba ejtettem a fej-fül párost.

Nem tudom, honnét jött a hang. Hol hallottam, kitől. Mit is?

Mondom, nem volt akármi. Amit.

– Fasírt lett – mondta valaki.

A vonat alatt, már nyilvánvaló volt. Azám, a sínek. A pályatest. Ahogy átjöttem-mentem alatta, kétszer is, kísértetiesen csendes volt. Hogyhogy az ember ilyet megérez?

Ezzel foglalkoznék?

Hamarosan megerősödni látszott (éreződött) ez az érzésem (ez a látszat). Kicsit minden összezavarodott.

– Nem tudták azonosítani.

Sok közöm nem lehet az ügyhöz, gondoltam, hazabaktattam hát, közben bekaptam egy szendvicset a fűrgén nyitó bodegásnál, ő tőlem hallhatta „az első részleteket”. Okosabb nem lettem.

Okosabb nem lettem akkor se, mikor üzenőmön kis „jegyzetet” (hang-) találtam, mennék moziba délután. Finchley-Odeon.

Megint egy furá megérezés tegnapról.

De nem a „Morny-II.-hapsi” várt ott.

Senki se várt. Le volt adva számomra egy boríték a pénztárban.

– Az Odeon-nyeremény – magyarázta a nő az üvegablak mögött. – Gratulálunk, uram.

– Aha. Pompás.

Nem is tudtam. Volt ez a pályázat. Én nyertem meg az Odeon-bérletet. Nem is pályáztam. Nem járok moziba.

– Megtekintheti nálunk rögtön a...

Sorolta.

– Megtekintem – mutattam –, ott.

Mert a falon, meg kint, *display*, is ott voltak, mit játszik a Finchley Odeon vagy mi. Nem beszélve a neontábláról, mely azonban most, hajnalok délelőttjén feketén komorlott.

„Hívja fel irodánkat, hadd köszönthessük személyesen.” Ez volt kiprintelve egy ékességes Odeon Centrum papírra.

A túlvégen megismertem az előző esti férfi hangját.

„Mr. Guibert.”

Ezt a két szót ugyanúgy mondta akkor. Így most is.

– Morny úr üzeni – mondta a bronztömb hangja –, a megboldogult Mr. Guibert ingóságaiért méltóztassék elfáradni, kéretik, a...

Így, ezekkel a kifejezésekkel.

Teljes tisztelet jele.

A cím a Berkeley Square volt.

Az a ház.

Az a lakás. Csak az előszobájából másik ajtón. Egy ilyen *nagy* lakás.

Sok mindent nem találtam.

Egy kis táska.

Nem volt utasításom, mit tegyek vele. Sportszatyrom is ott várt, belegyűrtem a táskát. A kicsit.

A megboldogult Mr. (inkább „möszejó”, nem?) Guibert-ét.

Volt egy fogadásom rá, kit találtak meg a Ny.-H. állomáson, fasírt alakban.

Miért éreztem, hogy a Potocki-dolognak köze van hozzá? Miért, hogy Guibert nyilván nem csinálta ezt csak olyan egyszerűen. A táska mellett alatosfiola hevert. A táskában kis kötélvéget találtam.

Mert most belekíváncsiskodtam már. Egy teli tárat. Fegyvert nem.

Más sem. Semmi irat. Ennyi. Egy kötélvég. Felkötötte magát, agyonlőtte magát? Elvágta a kötelet? Bezuhant a vonat elé? Potocki. Dúdolni kezdtem a „Felmászott a nyúl a fára” címetű dalt. Együtt ennyi – sok. Sietve távoztam a házból, a térről. Topóék már elutaztak, hallhattam. Nem volt kedvem visszatérni Koppenhágába. Táskámban nagyobb összegű készpénzt leltem váratlanul (nem is olyan váratlanul?), tegnap ez még nem volt ott.

Mi van, ha nem felejttem ott a táskám?

Nem felejtettem ott. Mármost tegnap.

Összeklappolok, mint a gólyakelepelés. A kedvenc mondásom.

A Victorián jegyet vettem Párizsba. Irány – életemben először – az Alagút.

De nem.

Helyibb érdekű vonatra szálltam. Kimentem Folkestone-ba. Lementem oda, mert volt egy csekély verseny, az utolsó füves ebben az idényben.

Egy Pistol nevű lovon elég tisztességesen nyertem. Egy Nyaka Kötele nevűn ennek felét elvesztettem csakhamar, majd egy Rose o' Glennen a többit.

Pizok gyász, ahogy az egykori akadálychampionból lett krimiszerző írta valahol. Egy ilyen nap volt ez. Másnap olvashattam, hogy Mr. Jacques Guibert holttestét azonosították. A halál körülményei tisztázatlanok, öngyilkosság történt, „foul play”-nek (umbuldának) nyoma nincs. A rendőrség a nyomozást folytatja.

(Nyilván: a francia szervek bevonásával stb. Erről nem szólt a hír.)

Ott volt Guibert fényképe. Hosszúkás, szögletes arc, mint Mauryé, szőke. Széles (oldalvást széles) homlok, kis bajusz a fanyar száj felett. Mauryéval ellentétben inkább

tudósarc. Fakó. Maury is fakó. Egyszer láttam, ha igaz. Lopiccolo elve. Elhajítottam az újságot. Lehunytam a szemem. Megnyugtató volt: utcákat láttam, térképet. Ha nekem ez kell.

Hajó vitt át Boulogne-ba, onnét másnap megcéloztam Párizst. Vonatom a...

...Lopiccolo elv.

Egy pályaudvarra érkezett. Felnéztem sorra a hidakra, a közúti hidakra, a pályatest fölött.

Megvoltak, szokásosan.

Tózsér Árpád

EUPHORBOS MONOLÓGJA

(miután Augustus neki is megkegyelmezett)

mitogramma-kísérlet

Pierre Corneille CINNÁ-jához

I MAXIMUS LOVAG ÍRNOKA, A BÖLCS EUPHORBOS, I. SZ. 13-BAN,
egy bor-, szőlő-, szilva- és körteillattól bódult szerdai napon, a borpincéjében, dionüszoszi hahotával jegyezte be a naplójába: még hogy Euphorbosnak is...! – szinte látom – folytatta az írást s az ivást a szamoszi Püthagorasz kozmikus harmóniáján köszörült logikájú s a rabszolgaságból csak nemrég felszabadított őrnök –, látom az isteni Augustust (akit a történelem majd talán inkább „sunyinak” nevez, s nem „isteninek”), hogy a megbocsátás ceremóniája után hogyan öleli keblére (önmaga jóságától könnyekig meghatódva) az ellene összeesküvő, de általam még idejében feljelentett Cinnát, s teszi a majdnemgyilkosa kezébe fogadott lányának, a konspirációt kiötlő Emiliának a kezét, frigyüket maximus pontifexként is megszentelve, s hogyan jelenti ki (közben a szintén Emiliába szerelmes, de a történetek után hoppon maradt, csalódottságát a jóságos császár előtt viszont diadémként viselő gazdámhoz, Maximushoz fordulva): a kegyelem Euphorbosnak is kijár... az efféle megható végjátékokhoz az utóbbi időben a vén és szentimentális caesar egyre jobban ért. talán Plautustól tanulta, hogyan kell végül minden gonosznak kegyelmet s mellé szép feleséget adni. hol van már Euripidész fenséges komorsága, hol a Bacchánsnők színpada, melyen Pentheusz fából faragott maszkja helyett Gracchus frissen levágott s vérző fejét mutatták föl a nézők között ülő Orodész király előtt.